

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/280/2020
Identifikačné číslo spisu:	3114224654
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:3114224654.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Bc. V. K., bývajúceho v C. B. XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mikita s. r. o., so sídlom v Trenčíne, 1. mája 11, IČO: 36 861 901, proti žalovanej R. K., bývajúcej v C. B. XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou LUKAJKA & PARTNERS, s.r.o. so sídlom v Trenčíne, Jesenského 7713/12, IČO: 52 471 420, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 13C/281/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 21. júla 2020 sp. zn. 27Co/141/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 29. apríla 2019 č. k. 13C/281/2014 - 198 bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej vyporiadal tak, že do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, vedenom Okresným úradom C., katastrálnym odborom pre k. ú. V. B., a to rodinný dom súp. č. XXX, postavený na parcele reg. C, parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria, o výmere 110 m², pozemok parcela reg. C, parc. č. XXX/X, záhrady, o výmere 741 m² a pozemok parcela reg. C, parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 110 m², hnutelné veci, a to predsieňovú zostavu s vešiakmi, botníkom a zrkadlom, kuchynskú linku s drezom, jedálenským stolom, sporák kombinovaný, chladnička s mrazničkou, písací stôl rohový, váľandu 2 ks, nábytkovú stenu v detskej izbe, nábytkovú stenu v obývacej izbe, sedáciu súpravu, kreslo, podnožku, konferenčný stolík chróm plus sklo, koberec, TV Panasonic Plazma uhlopriečka 106 cm, audio súpravu Technics s repro, DVD prehrávač, PC, monitor, klávesnicu, repro, kúpeľňový nábytok a zrkadlo nachádzajúci sa v kúpeľni na prízemí, kúpeľňový nábytok a zrkadlo nachádzajúci sa v kúpeľni na poschodí, pracovný stôl kovový, drevené stojany s policami v garáži, práčku, plynový kotol, bojler, expanznú nádobu ku kotlu, drevené stojany s policami v špajzy, drevené stojany s policami v pivnici a OMV Škoda Octavia Combi 1,6 i, r. v. 2000, EČV C Do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal bicykel zn. Author r. v. 2009. Žalovanej uložil

povinnosť zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie sumu 63.649,96 eur, a to do 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

1.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nebolo medzi stranami sporné, aký majetok nadobudli počas trvania manželstva, a teda, čo tvorí masu vyporiadavaného majetku. V danom prípade žalobca prejavil záujem len o bicykel Author, s čím žalovaná súhlasila a preto túto vec prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu. O ostatné veci neprejavila záujem ani jedna strana. Súd preto nehnuteľnosti patriace do BSM prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej, a to aj napriek jej nesúhlasu, nakoľko nesúhlas tej ktorej strany sporu s prikázaním veci do jej výlučného vlastníctva nie je dôvodom pre to, aby súd takýmto spôsobom BSM nevyporiadal. Pri rozhodovaní o tom, komu nehnuteľnosti prikázať do výlučného vlastníctva zoberal súd do úvahy, že k predmetným nehnuteľnostiam nevedie žiadna prístupová cesta a jediným spôsobom, ako sa k týmto dostať, je prechod cez pozemky vo vlastníctve príbuzných žalovanej a navyše žalovaná od rozvodu manželstva napriek deklarovanému nezájmu v nehnuteľnosti zotrvať, túto naďalej obýva. Tvrdenie žalovanej, že nemá dostatok finančných prostriedkov na výplatu podielu žalobcovi, vyhodnotil ako účelové. Uviedol, že žalovaná podniká v dvoch spoločnostiach, pričom v oboch je spoločníčkou aj konateľkou, jej skutočný príjem je vyšší ako príjem deklarovaný dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 31. januára 2019 a pracovnou zmluvou zo dňa 30. januára 2019, v ktorých si žalovaná sama sebe určuje výšku príjmu. Žalovaná si môže peňažné prostriedky zabezpečiť formou úveru, pričom v konaní neprodukovala žiaden taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že pre nízky príjem jej nie je možné úver poskytnúť.

1.2. Dospel k záveru, že spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi stranami sporu zodpovedá riešenie, na základe ktorého sa výlučnou vlastníčkou nehnuteľností stane žalovaná. Čo sa týka hnuťelných vecí, a to vnútorného vybavenia domu a osobného motorového vozidla Škoda Octavia, tieto prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej, nakoľko tieto od zániku manželstva užíva. V otázke určenia výšky podielov vychádzal súd zo zásady rovnosti podielov, podľa ktorej podiely oboch manželov sú rovnaké. Podrobným výpočtom dospel k záveru, že žalovaná je povinná žalobcovi vyplatiť sumu 63.649,96 eur. Konštatoval, že žalovaná sa síce bránila tým, že žalobca si všetky peniaze z účtu vybral, a preto mal na účte taký nízky zostatok, avšak svoje tvrdenia súdu nijak nepreukázala.

2. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 21. júla 2020 sp. zn. 27Co/141/2019 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti prikázania jej do výlučného vlastníctva nehnuteľnosti, a v ktorej jej súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi vyrovnávaciu sumu potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. V celom rozsahu sa stotožnil s o skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukázal.

2.2. V súvislosti s odvolacou žiadosťou žalovanej o vyporiadanie BSM k nehnuteľnostiam spôsobom prikázania nehnuteľností do ich podielového spoluvlastníctva, poukázal na svoje predchádzajúce zrušujúce rozhodnutie v danej veci (uznesenie zo dňa 29. mája 2018 č. k. 27Co/141/2017-149), v ktorom uviedol, že zotráva na názore, že pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov by sa súd v prvom rade mal snažiť rozhodnúť spor tak, aby sa veci tvoriace masu BSM rozdelili medzi manželov tým spôsobom, že každý z manželov nadobudne celú vec, pretože prípadné prikázanie veci do podielového spoluvlastníctva vedie len k rozširovaniu sporov, keďže takto vzniknuté podielové spoluvlastníctvo k veci (pokiaľ sa bývalí manželia nedohodnú na zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva) bude musieť byť predmetom ďalšieho sporového konania o zrušenie a vyporiadanie takéhoto spoluvlastníctva.

2.3. Uviedol, že sa stotožnil s posúdením otázky finančnej nedostatočnosti žalovanej na výplatu podielu žalobcovi súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku v ods. 16 (posúdením pomerov žalovanej, zdrojom jej príjmov, ich charakterom, ako aj záverom o neunesení dôkazného bremena ohľadom tvrdenej nemožnosti získania úveru v bankovej inštitúcii) a na správne závery súdu prvej inštancie podľa 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu poukázal bez potreby nadbytočného dopĺňania posúdennej skutočnosti.

2.4. Nesúhlasil s námietkou žalovanej o irelevantnosti otázky prístupovej cesty k vyporiadavanému rodinnému domu. Ako uviedol už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, zo znaleckého posudku Ing. C. S. č. XXX/XXXX, ktorý si dali strany v rámci predžalobných rokovaní vypracovať, vyplýva, že vzhľadom na to, že prístup k domu po cudzích pozemkoch nie je v údajoch katastra upravený zriadením vecného bremena na dotknutých pozemkoch parc. č. XXX, XXX /X, je prípadná predajnosť rodinného

domu na realitnom trhu v súčasnom právnom stave obtiažna. Rozhodnutia súdov, ktoré pripúšťali možnosť vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti prikázaním do podielového spoluvlastníctva, ako sa domáha žalovaná v odvolacej žiadosti - petite (rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo/2597/2006 a 22Cdo/538/2015) stanovujú podmienku, že musí ísť o nehnuteľnosť predajnú na realitnom trhu.

2.5. Zdôraznil, že pozemky, po ktorých je zabezpečený prístup k nehnuteľnostiam v bezpodielovom spoluvlastníctve - rodinnému domu, patrili v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie príbuzným žalovanej. Vychádzajúc z tvrdení žalobcu vo vyjadrení zaslanom odvolaciemu súdu po nariadení verejného vyhlásenia rozsudku (doručenom aj žalovanej) ako aj z verejných registrov vyplýva, že v priebehu odvolacieho konania (prípustné novoty podľa § 366 písm. d/ CSP) došlo k usporiadaniu prístupovej cesty k spornému rodinnému domu a to nadobudnutím vlastníckych práv k prístupovým pozemkom žalovanou. Za takýchto okolností, kedy žalobca na rozdiel od žalovanej nemá žiaden prístup k nehnuteľnostiam, by bola pozícia žalobcu v prípade podielového spoluvlastníctva pri zmluvnom vyporiadavaní podielového spoluvlastníctva k domu jeho predajom na realitnom trhu značne sťažená a obmedzená.

2.6. Ďalším významným faktorom pre správnosť zvoleného spôsobu vyporiadania nehnuteľností je podľa odvolacieho súdu i skutočnosť, že dom obýva nepretržite žalovaná, žalobca v dome nebýva od ich vzájomného rozchodu. O záujme žalovanej o nadobudnutie nehnuteľností do svojho vlastníctva svedčí aj správanie sa žalovanej v rámci mimosúdnych predžalobných rokovaní so žalobcom, keď súhlasila, že prevezme spoločne nadobudnuté veci do výlučného vlastníctva (avšak za iných podmienok).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3.1. V dovolaní namietala, že súd proti jej vôli prikázal nehnuteľnosti do jej výlučného vlastníctva napriek tomu, že niekoľkokrát výslovne uviedla, že o ne nemá záujem a nedisponuje finančnými prostriedkami na vyplatenie vyrovnávacieho podielu. Ďalej namietala, že súdy sa vôbec nevysporiadali s tým, či je vôbec schopná vyplatiť takú finančnú sumu a to napriek tomu, že súd preveroval jej majetnosť vyžiadaním si vymeriavacích základov od Sociálnej poisťovne, z ktorých vyplynulo, že nemá dostatok finančných prostriedkov na to, aby nehnuteľnosti boli prikázané do jej výlučného vlastníctva a vyplatila žalobcu. Súd v danom prípade ochránil majetok, avšak nijakým spôsobom nechránil ju, nakoľko rozhodnutím súdu bude nútená vyplatiť podiel žalobcovi, pričom na to nemá finančné prostriedky. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva i nezrozumiteľné konštatovanie, že pokiaľ by išlo o nehnuteľnosť predajnú na realitnom trhu (čo v danom prípade je sťažené neexistenciou prístupovej cesty), v takomto prípade by mohol pristúpiť k prikázaniu nehnuteľnosti do podielového spoluvlastníctva, v opačnom prípade však nie. Takéto tvrdenie považuje za absurdné. Súd totiž nevzal do úvahy, že nakoľko nemá peniaze, aby mohla žalobcu vyplatiť by nehnuteľnosť i tak musela predať, inak nemá ako žalobcu vyplatiť. Súdne rozhodnutie ju dostáva do situácie, v ktorej jej hrozí finančná tieseň, ktorú by pravdepodobne neuniesla. Zdôraznila, že súdy sa vôbec nevyjadrili a nevysporiadali s majetkovými pomermi žalobcu. Odvolací súd len stroho konštatoval závery uvedené v rozhodnutí prvoinštančného súdu, pričom sa mal zaoberať skutkovým stavom a nie len konštatovať závery prvoinštančného súdu. Rozsudok odvolacieho súdu považuje z uvedených dôvodov za nepreskúmateľný až arbitrárny.

4. Žalobca sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Pokiaľ ide o návrh žalovanej na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, najvyšší súd nezistil splnenie predpokladov pre takéto rozhodnutie (§ 444 ods. 1 CSP) a v súlade s jeho ustálenou praxou o tom nevydal samostatné uznesenie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti

dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

7. V danom prípade vyvodila žalovaná prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7.2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

7.3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

8. Z obsahu dovolania vyplýva, že dôvody odvolacieho rozhodnutia nie sú dostatočné, že sa odvolací súd dostatočne nevysporiadal s kľúčovou odvolacou námietkou žalovanej nespôsobilosti vyplatiť žalobcovi vyrovnávací podiel v rámci vysporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva, ktorý podiel v prevažnej miere predstavuje hodnotu nehnuteľností, ktoré boli prikázané práve do výlučného vlastníctva žalovanej a to zásadne proti jej vôli, čo ju ohrozuje z finančného hľadiska do takej miery, že u nej môže nastať finančná tieseň, ktorú pravdepodobne nie je schopná uniesť. Za absurdné dovolateľka považuje i to konštatovanie odvolacieho súdu, že pokiaľ by išlo o nehnuteľnosť predajnú na realitnom trhu (čo v danom prípade je sťažené neexistenciou prístupovej cesty - pozn.), v takomto prípade by súd mohol pristúpiť k prikázaniu nehnuteľnosti do podielového spoluvlastníctva. Nakoľko ale nemá peniaze, aby mohla žalobcu vyplatiť musela by nehnuteľnosť predať, ktorá je ale podľa súdu nepredajná. (3.1.)

9. V súvislosti s dovolacou námietkou žalovanej týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ OSP), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na záseade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho

súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku". Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

10. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém" (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje excés, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl" v zmysle judikatúry ESLP (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľky, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty sporových strán, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch považuje v základe za vecne správny. Odvolací súd sa stotožnil so spôsobom vysporiadania bezpodielového spoluvlastníctva sporových strán tak, ako k nemu pristúpil súd prvoinštančný. Za neodôvodnené či arbitrárne nemožno bez ďalšieho považovať jeho právne východiská spočívajúce v zistenom skutkovom stave, v zohľadnení osobitných okolností daného prípadu, z ktorých vyvodil skutočnosti svedčiace pre prikázanie veci každému z bývalých manželov, v predmete tohto konania a jeho význame pre sporové strany, či v ďalších konkrétnych okolnostiach (body 11, 12, 13 a 14 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia).

11. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalovanej dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaná preto neopodstatnene namieta, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

12. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). V neposlednom rade dovolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaná podaným dovolaním brojila proti skutkovému stavu zistenému nižšími súdmi, ani namietaná okolnosť nedostatočne zisteného skutkového stavu v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP.

13. Z uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie žalovanej podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.